

ט תרין תרין עלו לות נח לתבותא דכר ונקבא קמא די פקיד יי ית נח: **(ט) שְׁנַיִם שָׁנִים בָּאוּ אֶל־נֹחַ אֶל־הַתְּבֵה וזָכַר וּנְקָבָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ:**

כ"ט - באו אל נח • מאליהן • שנים שנים • כלם השוו במנין זה, מן הפחות היו שנים:

~ נקודות משיחות קודש ~ (על פי שיחת ש"פ נח תשמ"ה - מתוך 'לקראת שבת')

בְּדֶרֶךְ מַמְלֵא

שנים שנים באו אל נח אל התיבה זכר ונקבה כאשר צוה אלקים את נח

"באו אל נח - מאליהן" (ז, ט. רש"י)

נח לא התעסק בהבאת בעלי החיים אל התיבה, אלא הם באו "מאליהן". והיינו, שלאחר שנח הכין את התיבה, כפי שנצטווה על ידי הקב"ה - התקבצו ובאו כל בעלי החיים בדרך ממילא, בלי השתדלות מצידו של נח. ולמדנו מכאן הוראה נפלאה:

יהודי נדרש לעסוק במילוי שליחותו, "אני נבראתי לשמש את קוני" (סוף קידושין); ואין לו לדאוג לשאר העניינים הנדרשים - כי כאשר הוא ממלא את שליחותו, יפעלו שאר העניינים בדרך ממילא, ללא השתדלות מיוחדת מצידו.

ובדוגמת הסיפור הידוע על הבעל-שם טוב, שפעם נצרך לדבר מסוים, הלך לאחד הבתים והקיש על החלון, ובלי לחכות למענה חזר לביתו (ואחר-כך באו אליו ונתנו לו את מבוקשו). וכששאלו אותו: ממה נפשך - אם הוא סומך על הנס, מדוע בכלל עליו להקיש על החלון? ואם ברצונו לפעול בדרך הטבע, הרי עליו לחכות עד שיענו לו!

והשיב הבעל-שם טוב, כי רצונו של הקב"ה הוא שיהודי יעשה "כלי", פעולה טבעית, ופעולה זו יכולה להיות אפילו פעולה קטנה כמו נקישה בחלון; ולאחר שהוא מצידו עשה את שלו, יכול הוא כבר לחזור לביתו, ושאר כל העניינים יפעלו מעצמם!...

(י) וַיְהִי לְשִׁבְעַת הַיָּמִים וּמִי הַמַּבּוּל הָיוּ עַל־הָאָרֶץ: יְהוָה לִזְמַן שִׁבְעַת יוֹמִין וּמִי טוֹפָא הוּוּ עַל אֶרֶץ:

יא בשנת שפת מאה שנין לחיי נח בנחמא תנניא בשבעת עשרא יומא לנחמא ביומא הדין אתבונעו כל מבוועי תהומא רבא וכוי שמאי אתפתחו: **(יא) בְּשֵׁנַת שִׁשִּׁמָּאוֹת שָׁנָה לְחַיֵּי־נֹחַ בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁנַיִ בְּשִׁבְעַת־עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בַּיּוֹם הַזֶּה נִבְקְעוּ כָּל־מַעֲיֹנוֹת תְּהוֹם רַבָּה וְאֶרֶצַת הַשָּׁמַיִם נִפְתְּחוּ:**

כ"ט - בחודש השני • רבי אליעזר אומר: זה מרחשון, רבי יהושע אומר: זה אדר (סנהדרין ח). נבקעו • להוציא מימיהן. תהום רבה • מדה כנגד מדה, הם חטאו ב"רבה רעת האדם", ולקו ב"תהום רבה".

(יב) וַיְהִי הַגָּשֶׁם עַל־הָאָרֶץ אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה: יְהוָה מִטְרָא נַחַת עַל אֶרֶץ אַרְבַּעַן ימין וארבעין לילון:

כ"ט - ויהי הגשם על-הארץ • ולהלן הוא אומר: "ויהי המבול", אלא כשהורידן, הורידן ברחמים, אם חזרו יהיו גשמי ברכה, וכשלא חזרו היו למבול. ארבעים יום וגו' • אין יום ראשון מן המנין, לפי

דעת זקנים מבעלי התוספות - עוז והדר

(יא-יב) ארבעים יום. פירש רש"י: יום ראשון אינו מן המנין לפי שאין לילו עמו, שהרי כתיב ביום הזה נבקעו כל מעינות וגו', ונמצאו ארבעים יום כלים בכ"ח בכסליו. ולא נהירא לי, שהרי הוא עצמו כתב גבי חמשים ומאת יום (להלן ח א), והוא אחד בסיון, כיצד, בכ"ו בכסליו פסקו הגשמים. לכך נראה לי דיום ראשון הוי מן המנין, והתחילו גשמים לירד מאור ליל יום ראשון, כי מ'ביום הזה' אין ראיה, שהרי בהרבה מקומות 'ביום' ו'ביום' הנה' רוצה לומר מליל שלפניו, כמו ביום השביעי [תשבת] (שמות כג יב), וכן כל מלאכה לא תעשו בעצם היום הזה (ויקרא כג כח). ולפי זה כלים הארבעים יום בכ"ו בכסליו. וכן מצאתי בסדר

עולם (פ"ד) ונה לשונו: ביום הזה נבקעו כל מעינות תהום רבה ויהי הגשם על הארץ, עד מתי, עד כ"ו בכסליו. ויגברו המים ועל הארץ (מקצה) חמשים ומאת יום (להלן פסוק כח). עד מתי, עד אחד בסיון וכו'. ואם כן על כרחך הוא טובר שיום ראשון הוא מן המנין; תורה יג